

MICHELLE MARLY

ROMY

és Párizs fényei

MICHELLE MARLY

ROMY

és Párizs fényei

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja
Michelle Marly: *Romy und der Weg nach Paris*
Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin, 2021

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Tóth Emese

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosued.de

ISBN 978-963-544-531-8

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2021
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlag GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2021

© Hungarian translation Várnai Péter 2021
Borítófotó © Giancarlo BOTTI / Kontributor

„Három ember változtatta meg az életemet:
Alain Delon, Luchino Visconti és Coco Chanel.”

Romy Schneider

I.

ALAIN DELON

1. fejezet

Párizs, 1958. április 10.

Az Air France Münchenből indult gépe áttörte az Île de France feletti felhőréteget, a repülő kis kerek ablakaiból rétekre és szántóföldekre lehetett lelátni. A falvak az egymás mellett meglepően szorosan elhelyezkedő gazdaságokkal olyan kicsinek tűntek a magasból, mintha makettek lennének egy játék tájvidéken. Egy éles kanyar után már fel is tűnt a metropolisz: impozáns, világos színű, palatető épületek itt-ott parkkal körülvéve, a városképet közepén egy sötét csillogó folyó szelte át. Még ilyen távolból és a borult idő ellenére is sejteni lehetett azt a különleges hangulatot, amelyről évtizedek óta énekelnek az *Április Párizsban* című amerikai dalban. A tavasz varázsa mintha csak az utazókra várt volna, és a repülő legtöbb utasához hasonlóan Rosemarie Albach is kávézásról álmodozott a virágzó fák alatt, a hónap édes illatáról és enyhe szellőről, amely ölelésként lengi körül.

A dallal az ajkán elszakadt a kilátástól, és megnézte magát a kezében tartott kis púderdoboz tükrében. Munka miatt utazik, a francia főváros szépsége és az évszak ígéretei csak járulékos ajándékok lesznek. Apró kiegészítők egy fiatal nő, egy tizenkilenc éves lány számára, aki mindenhol a középpontban áll.

Elvárják tőle, hogy tökéletesen fessen. A sűrű, barna haja a nagy adag rögzítő lakknak köszönhetően még mindig úgy állt, mint a fodrászatban, ahol az indulása előtt járt, a szempillafestéke nem kenődött el, a rúzsát pedig már utána húzta, miután végzett a repülőn az étkezéssel. A púderpamacsot rányomogatta az orrára, aztán eltette a retiküljébe a szépítőszereit. Halkan dudorászva újra kinézett a kis ablakon, amely mögött a nagyváros magasból látott képeit éppen felváltotta az Orly repülőtér idilli környékének látványa. Nagyobbak lettek a beépítetlen területek, és végül karnyújtásnyira került a leszállópálya. *Ha nem szoktam volna már hozzá a repüléshez, legkésőbb most szörnyű félelem fogna el attól, hogy a földhöz fogunk csapódni,* futott át a gondolat Romy fején.

A gép nagy zökkenéssel földet ért. Romy biztonsági öve be volt csatolva, a fékezéstől mégis előrebukott a felsőteste, aztán pedig visszanyomódott a párnázott ülésbe. Érezte, hogy a gyomrában bugyognak a szénsavbuborékok, és már bánta, hogy nem mondott le az első osztályon felszolgált második pohár pezsgőről. Az alkohol valamegyest oldotta a feszültségét, és erre nagy szüksége is volt.

Az Orlyn azonnal meg fogja ismerni az új filmpartnerét. Jelen lesznek a legfontosabb francia lapok és rádiók képviselői, neki pedig majd mosolyogva úgy kell tennie, mint ha a franciaországi leszállást sokkal jobban viselte volna, mint valójában. Ilyen alkalmakkor általában ugyanúgy segít a pezsgő, mint egy-egy pohárka egy filmstúdió öltözőjében vagy a forgatási helyszín díszletei mögött, a túl sok viszont sajnos ellenkező hatáshoz vezet. Bárcsak visszafogta volna magát!

Most mindenesetre elment a kedve az énekléstől, és nem dúdolta tovább a dalt.

– A pilóta finomabban is letehetette volna a gépet – mondta mellette az édesanyja.

– *Bienvenue à Paris* – hallatszott egy stewardess hangja a fedélzeti hangszórókból. – Megérkeztünk Párizsba. Sajnos nagyon hideg az idő, a torony tájékoztatása szerint alig hat fok van. Kérjük, ne feledkezzenek meg a kabátjukról!

Ennyit a lány tavaszi érzésekről, futott át Romy fején a gondolat. Szerencsére csak rövid időt tölt Párizsban, már holnap továbbrepül nyaralni Ibizára. Ott biztosan süt a nap, és kellemesebb a hőmérséklet. Majd elolvassa az új forgatókönyvet, és egy kicsit készül a szerepére, de egyébként elfelejti a munkát és mindent, ami kapcsolatban van vele. A gondolatot szinte még melengetőbbnek találta, mint az ezüstszürke perzsabundáját, amelyet a légiutaskísérő leakasztott a fogsáról, és most átnyújtotta neki.

– Mosolyogj, gyermekem! – emlékeztette az édesanyja, miközben a kosztümkabátjára terítette a nercstólóját. – A mosolygásról soha ne feledkezz meg!

Romy boldogtalan fintora szinte gépiesen professzionális mosollyá változott.

– Nincs kedvem ehhez a műsorhoz – dünnyögte.

Valójában gyűlölte a sajtó számára rendezett fogadásokat a repülőtereken, amikor úgy kellett tennie, mintha kicsit sem viselte volna meg az utazás, vagy úgy kellett festenie – és ez még rosszabb volt –, mintha egy felhőn szállt volna egy angyallal, egy földi sminkmester égi változatával együtt.

– Természetesen örülsz. Elvégre a mai program miatt jöttünk Párizsba, különben otthon is maradhattunk volna.

– Igen, mami.

Romynak nem sikerült megakadályoznia, hogy a válasza ne egyetlen nagy sóhajnak hangozzon.

A kép, amely a repülőből kiszállva fogadta, sajnos nem javított a hangulatán. Az idő a legkevésbé sem volt tavaszias, ehelyett szürke és hideg, ahogy a stewardess jósolta. A hideg elől Romy mégsem menekülhetett sietve a repülőtől kissé távolabb várakozó limuzinba, mert azt várták tőle, hogy úgy mozogjon, mintha a fagypont közeli hőmérséklet kicsit sem zavarná: lassan, sugárzóan moso-

lyogva, bájosan. Ugyanakkor azonban megközelíthetetlen is legyen. Mint egy manöken a kifutón. Vagy egy trónjához tartó császárné. És neki ez valóban jól is ment.

Az utaslépcső aljában fotósok várakoztak, és azonnal vadul kattogtatni kezdték a fényképezőgépeiket, amint Romy kilépett a repülő ajtaján. A lépcső másik oldalán, a riporterektől nem egészen egy méterre négy férfi sorakozott fel, kettő virágot tartott a kezében, feltehetően üdvözlésképpen Romynak és az édesanyjának. A producer Michel Safrát és a rendező Pierre Gaspard-Huit-t Romy már ismerte, a mellettük álló két fiatal férfit azonban még soha nem látta. Nyilván ők lesznek a partnerei a tervezett játékfilmben, amely miatt most ezt a sajtófelhajtást rendezik. Az egyik ismeretlen a húszas évei közepén járt, sötét haja és barátságos arca volt. Az előírással öltözékében magabiztosnak tűnt, és vonzó volt. Sokkal kevésbé fogott mellé a ruhaválasztásával, mint a mellette álló fickó.

– Te jó ég, micsoda pojáca! – csúszott ki Romy száján.

A férfi, akire a megállapítása vonatkozott, kifejezetten magas volt, és nem lehetett sokkal idősebb, mint ő. Az arca olyan szép volt, mintha egy ókori Érosz-mellszobor eleve nedett volna meg, a szeme mély ibolyakékben ragyogott, a haja olyan fekete és csillogó volt, mint a kínai lakk. Feszés tartása kisportolt testről árulkodott, a fekete öltöny ugyanolyan kifogástalanul állt rajta, mint felette a kigombolva hagyott kabát, a fehér ing és a sötét nyakkendő. Az öltözéke egy korabeli férfitől mégis tetszelgő volt, az alkalomhoz

mindenképpen túlságosan elegáns. A kezében egy csokor hosszú szárú vörös rózsát tartott. A férfin minden túl sok és túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Valaki eltúlzott másolatának tűnt, egy eredeti tökéletesen kivitelezett utánzatának, akit Romy valószínűleg ugyanolyan érdektelennek találna, mint ezt a fickót, aki őt várta.

A fogadóbizottság miatti elképedése kiülhetett az arcára, mert az édesanyja megint suttogva figyelmeztette:

– Mosolyogj! Bármi történik is, ne felejts el mosolyogni!

– Ez az egész annyira kínos – sziszegte Romy.

A régi iskolához tartozó úriemberként Michel Safra először a mamát üdvözölte, és átnyújtotta Magdának a virágcsokrát. *Bonjour, madame, bienvenue à Paris!*

Rövid szünet után, amely közben mindnyájan mozdulatlanul álltak, hogy a sajtó emberei fotókat készíthessenek róluk, a producer Magdát a rendező gondjaira bízta, ő pedig Romyhoz fordult:

– Isten hozta Párizsban, mademoiselle! Engedje meg, hogy bemutassam a filmbeli partnerét, Alain Delont.

– *Bonjour* – motyogta Delon, és kissé színpadiasnak ható, széles mozdulattal Romy karjába tette a rózsákat.

A fényképezőgépek gépfegyverek sorozatlövő sebességével kattogtak. Romy magához szorította a rózsákat, és örült, hogy a bundájának köszönhetően nem érzi a tüskéiket.

– Mademoiselle... – kiáltotta az egyik fotós, Romy pedig a kamerájába pillantott.

– *Souriez s'il vous plaît!* – hallatszott egy másik szájból.

Romy parancsszóra újra elmosolyodott. *Ahogy egy jól nevelt kutya leül vagy lefekszik, ha arra utasítják*, gondolta.

– *Mademoiselle Schneider, Monsieur Delon, merci de vous rapprocher...* – kiáltotta egy másik fotós.

Romy egy szót sem értett. Az iskolában megszerzett franciatudása ehhez az utasításhoz már kevésnek bizonyult. Alain Delon lehajolt hozzá. Az első pillanatban Romy csak annyit állapított meg, hogy a férfi vagy fél fejjel magasabb nála. De hát ő csak százhatvankét centi, bár most magas sarkú körömcipőt visel. Egy lélegzetvétellel később már kellemetlennek érezte az idegen fiatalember hirtelen jött közelségét. Az arcszesze illata megcsapta az orrát. Abból is túl sokat használt. Éppen el akart húzódni tőle, ekkor azonban megszólalt a másik férfi:

– A fotósok azt akarják – mondta francia akcentussal németül –, hogy álljanak közelebb egymáshoz. Kérem, tegye meg nekik ezt a szívességet, mademoiselle! Jean-Claude Brialy vagyok, Alain barátja, és egy mellékszerepet játszom az új filmjünkben.

Miért nem lehet ez a rokonszenves színész az új partnere?, gondolta Romy. Vele ráadásul beszélni is tud, miközben Alain Delon még ki sem nyitotta a száját.

– *Do you speak English?* – kérdezte a szépfiútól, miközben úgy mosolygott a kamerába, mintha azonnal beleszeretett volna a pasasba.

– *A little bit* – felelte Delon, de a kiejtése inkább franciának hangzott.

A férfi taszítóan nagyképűnek tűnt. Alighanem úgy gondolja, Romy boldog lehet, mert ő méltóztatott szóba állni vele. Pedig egy senki és semmi. A kutya sem tudja, kicsoda Alain Delon. Éppen ezért szerződették Romy partnerének. Az ő neve a vonzerő, nem ezé a férfié. De mi az ördögért esett a választás éppen erre a fickóra? És miért egyezett bele ebbe a szerződésbe az édesanyja, aki eddig minden filmbeli partnerét górcső alá vette? És ő, Romy miért hagyta rábeszélni magát, hogy játsszon el egy szerepet, amelyet Magda Schneider huszonöt éve zseniálisan alakított? Téves döntések láncolata vezetett ahhoz, hogy most itt áll az Orly kifutópályáján egy szépfiú mellett, akit több mint feleslegesnek talál. Csak veszíthet ezen a helyzeten. Ez egyszerűen borzalmas.

A producer intézett néhány szót a sajtóhoz, Romy azonban nem figyelt oda. Lefoglalta a balszerencséje, de közben azért ügyelt arra, hogy a lehető legjobban fessen. Safra a riporterek megértését kérhette, arra hivatkozva, hogy a hölgyeket a szállodájukba viszik. Ha morgolódva is, de a francia média képviselői elvonultak. Romy látta, hogy az édesanyja Pierre Gaspard-Huit-tel beszélgetve az első Citroën felé tart. Közben a válla fölött futó pillantást

vetett Romyra, és a fejével felszólítón intett neki. Alain Delonnál is leesett a garas, és végre ellépett a lány mellől. A sajtófogadás véget ért. Túl vannak a megérkezés legrosszabb percein.

Romy mélyeket lélegzett. Meglepődve vette észre, hogy az esőszagú levegő a hideg ellenére egy kicsit olyan, mint a dalban megénekelt párizsi április. Jólesett megtöltenie vele a tüdejét.

A rózsák ilyenkor legalább még nem illatoznak olyan erősen, mint nyáron. Az ízléstelen csokor húzta Romy karját. Körbenézett, hogy lát-e valakit, aki elvehetné tőle. A repülőtéri lépcső aljában azonban nem volt egyetlen figyelmes kellékes sem, aki a segítségére lehetett volna, mint egy filmstúdióban. Mivel senki mást nem talált, Alan Delon azonban még mindig a közelben állt, így neki adta oda a csokrot. A férfi túlságosan elképedt ahhoz, hogy ne vegye el.

Miközben Romy a várakozó autó felé tartott, a háta mögül meghallotta Delon szavait:

– Mit képzelsz magáról ez a nő? Azt hiszi, világsztár? Brigitte Bardot az, de kicsoda Romy Schneider?

A férfi az ingerült megjegyzéséhez szerencsétlen módon olyan szavakat választott, amelyeket Romy annak idején alaposan bemagolt az ágostonos kanonisszák internátusában a Salzburg tartománybeli Goldstein-kastélyban.

2. fejezet

Monsieur Delon kétségtelenül tévedett: Romy Schneider igenis világsztár volt. Spanyolországban közel egy éven át a legnagyobb mozikban ment az *Egy királynő lány gyermekkorára* című filmje. Tavaly januárban pedig promóciós körúton járt az Amerikai Egyesült Államokban, hogy a fiatal Viktória királynőről készült filmet reklámozza, és akkor megtapasztalta, milyen az, ha valaki a tengerentúlon is híres. New Yorkban és Los Angelesben nyolc élő adásban szerepelt a tévében, ötször nyilatkozott a rádióban, a nyomtatott sajtó számtalan újságírójának adott interjút, és annyi fotózáson vett részt, hogy már izomláza volt az állandó mosolygástól. Megjelent a manhattani operabálon, és próbafelvételek készültek róla a hollywoodi Metro-Goldwyn-Mayer stúdióban. Az időeltolódás miatt is állandóan fáradt volt, de az izgalmak talpon tartották. Minden felfoghatatlanul káprázatosnak tűnt.

Noha a szülei filmszínészek voltak, Romy tizennégy éves koráig sem a kamera előtti, sem a kamera mögötti világot nem ismerte. Az édesapja, Wolf Albach-Retty, akit mélyen tisztelt, többnyire távol volt, és Romy öt éves korában végleg elhagyta a mamáját, őt és az akkor csak két éves öccsét. Ezután a lány még ritkábban látta. Magda Schneider igyekezett mindent megtenni a kis családért, de dolgoznia kellett, ezért Rosemarie és Wolf-Dieter csak a szünidőkben számíthatott rá. A gyerekeket a nagyszülei nevelték, az Augsburgból származó vízvezeték-szerelő nagyapa és a háziasszony nagymama, akik miattuk a Berchtesgarden közelében fekvő Schönauba, Magda Schneider Mariengrund nevű házába költöztek. Romy velük töltötte a gyermekkorát, távol a szülei munkájának a világától. Filmeket már csak bakfisként látott egy salzburgi moziban, ahová az apácák időnként elengedték az internátusból, ahol lelkes tagja volt a színjátszó csoportnak. Örömmel lépett fel az iskolai színpadon, és titokban arról álmodozott, hogy egyszer színésznő lesz. Az is felmerült azonban benne, hogy iparművészetet fog tanulni, mert ügyesen festett tányérokat, és a maga készítette darabokkal rendszeresen megajándékozta a családtagjait.

Az élete gyökeresen megváltozott két nappal a tizennegyedik születésnapja előtt, amikor a mamájával bevásárlókörutat tett Münchenben. Az édesanya feleségül ment a vagyonos kölni vendéglős Hans Herbert Blatzheimhoz, és ezzel egy idegen férfi lett az úr a házban. Romy gyakor-

latias módon elfogadta a mostohaapát, és papának szólította, bár attól fogva osztoznia kellett azon a már amúgy is korlátozott figyelmen, amelyben a mamája részesíthette. Ennek ellenére anya és lánya között olyan intenzíven együtt töltött időszak vette kezdetét, amelyről Romy még csak álmodni sem mert. Mint ahogy az elegáns Bayerischer Hof szálloda előcsarnokában való teázásról sem.

Romy először kísérte el az édesanyját ilyen finom helyre – ráadásul egy megbeszélésre a rendező Hans Deppével, akivel Magda Schneider együtt dolgozott egy új projekten. Romy a szülei művészvilágából is akkor találkozott először egy férfival, és ezt természetesen kimondottan izgalmasnak találta. Miközben a felnőttek arról beszélgettek, hogy ki alakítsa Magda lányát az *Amikor a fehér orgona újra virágzik* című filmben, Romy azon gondolkodott, hogy felvételizik egy iparművészeti iskolába. Csak akkor értette meg, kit hozott szóba az édesanyja a filmszerepre, amikor a saját nevét hallotta meg. Próbafelvételek következtek Geiseltaliban, azután pedig Nyugat-Berlinben is. És Romy anélkül, hogy valaha is színiiskolába járt volna, filmszínész lett. A munka eleinte meglepően könnyen ment neki, mert jó memóriája volt, hibátlanul megjegyezte a szövegeket, fegyelmezetten követte a rendező, az operatőr és a világosító utasításait, egyébként pedig önmagát alakította: egy csinos, fiatal, természetesen viselkedő lányt, aki kedves, meleg kisugárzásával hódít.

Senki sem számított rá, hogy sikere lesz, a legkevésbé Romy maga. Legfőképpen azt a viharos lelkesedést nem látta előre senki, amelyet fiatal Viktória királynőként, az élete első főszerepében kiváltott. Egy év múlva a kasszasi-ker *Sissi* következett. Romy Schneider Németországban és Ausztriában sztárrá vált, hamarosan pedig több más országban is az lett. Amikor az édesanyjával az Orly repülőtérrel a Párizs 8. kerületében található George V szállóba indult, már világszerte az egyik legnépszerűbb fiatal filmszínésznőként tartották számon. Éppen ezért szerződtette Michel Safra, ha a francia kollégája erről mást is gondolt.

– Hogy jutott egyáltalán az eszetekbe Alain Delon?

Romy nagyot sóhajtott, amikor arra a bugrisra gondolt, aki bizonyára egy másik kocsival megy a városba. Vagy metróval.

– A rendeződ választotta – felelte az édesanyja türelmesen. – Én pedig a próbafelvételek jóváhagyása után csatlakoztam Pierre Gaspard-Huit véleményéhez. Alain Delon teljesen ismeretlen, és ez előfeltétel lehetett ahhoz, hogy a partnered legyen, de nagyon jól fest, különösen egyenruhában, amelyet Lobheimer hadnagy szerepében visel majd. Ráadásul kifejezetten tehetségesnek is tűnik.

– Tehetségesnek? – kérdezett vissza Romy kedélytelenül. – Mihez van tehetsége, ha szabad kérdezniem?

Magda kedvesen megsimogatta a lánya kezét.

– A színészethez, természetesen. Ne dühöngj, kedvesem, csak várd ki a végét!

A türelem nem tartozott Romy erősségei közé. Azt is tudta azonban, hogy a döntésen már nem változtathat.

– Mit érek azzal – panaszkodott mégis –, hogy filmsztár vagyok, ha a többi szereplő kiválasztásába nem szólhatok bele?

– Ezt a jogot számomra biztosítja a szerződés – szólt közbe Magda.

Romy azonban nem figyelt rá, és tovább panaszkodott:

– Bárcsak a sarkamra álltam volna, és megint Horst Buchholz lenne a partnerem! Tudod, hogy vele nagyon szerettem forгатni...

Amint kimondta az utolsó mondatot, Romy ráébredt, hogy hiba volt szóba hoznia a fiatal német sztárt. Horst Buchholz volt számára a fénysugár a filmstúdióban töltött napokban. Ugyanúgy, mint a karrierje kezdetén Hermann Leitner, a fiatal bécsi rendezőasszisztens, akibe belehabarodott az *Egy királylány gyermekkorá* forgatása közben. Ártalmatlan rajongásnál több azonban természetesen nem lett a dologból, mert Romy egyetlen lépést sem tett a mamája nélkül. Aztán egy müncheni filmbálon megismerte az osztrák síversenyző Toni Sailert. A férfi már többszörös világbajnok és olimpiai aranyérmes volt, mégis meglehetősen esetlenül mozgott az előkelő és híres emberek társaságában, amely Romy számára természetes közeg volt. Toni erős tiroli akcentusát szerencsére értet-

te, ezért aztán az egész estét együtt töltötték, beszélgettek, sokat nevettek, és nagyon jól szórakoztak. Másnap még találkoztak, hogy együtt – és Romy mamájával – ebédeljenek, és ezzel véget is ért a flört.

Horst Buchholzcal minden másként alakult. Két filmben voltak partnerek, ezért sok időt töltöttek együtt, és – Magda Schneider jelenléte ellenére – összebarátkozhattak. A berlini férfi lenyűgözte Romyt azzal, hogy a munkásnegyed Neuköllnből származott, egy Romy számára ismeretlen világból, ezért nem is volt olyan jól nevelt és simulékony, mint a lány. Káprázatosan festett, minden tekintetben izgató volt, és Romy forradalmárt látott benne, aki határozottan és magabiztosan követi a célját, hogy nemzetközi sztárrá váljon. Németországban *A buligánok* című film főszerepe után gyakorlatilag mindenki ismerte, és a legtöbben „a német James Deant” tisztelték benne. A tudat alatti vadsága sokkal jobban elbűvölte Romyt, mint egy Alain Delonhoz hasonló, beképzelt szépfiú modoros külseje. Végül azonban éppen ez okozott közöttük problémát: Hotte, ahogy Buchholzot a családja és a barátai nevezték, azt vetette Romy szemére, hogy nem érti őt, mert teljesen más a háttere, mint az övé...

– Horst Buchholz szóba sem jött – zavarta meg az édesanyja Romy töprengését, és ő nem tudta, hogy ezt melyik szerepre értette a mamája.

Valójában már mindegy is volt, ezért hallgatott, és kinézett a kocs ablakán. A 14. kerület magas, krétafehér

polgári házait a 7. kerület elegánsabb épületei váltották fel. A távolban az Invalidusok templomának aranykupolája tűnt fel. Romy tudta, hogy a másik oldalon nemsokára meglátják az Eiffel-tornyot, és el is haladnak előtte. Ismerte a repülőtérről a Champs-Élysées felé vezető utat, és minden alkalommal örömmel tette meg, amióta két éve először járt Párizsban...

– Egy Roger Moore nevű fiatal angol is szóba került, de ő túl idős lenne hozzád. Már elmúlt harminc. Alain Delon viszont nemcsak vonzó, de csupán három évvel idősebb nálad, ami pont jó.

Delon valószínűleg minden anyós álma, futott át a gondolat Romy fején. Sótlan alak. Hangosan mást választott, ha nem is kevésbé morcosan:

– Az angollal legalább tudtam volna beszélgetni.

– A te angolod sokkal jobb, ez igaz, de az iskolában megszerzett franciatudásod sem rossz.

– Igen, mami – helyeselt Romy megadóan.

Mi mást is mondhatott volna? Az üvegnek nyomta az orrát, és kinézett az ablakon, amikor a sofőr az École militaire tiszteletet parancsoló falai mellett hajtott el, azután az Eiffel-torony előtt, és végül át a Szajna fölött. Eleredt az eső, finom csíkokban folyt le a kocsí ablakán, miközben Romy tavaszi érzésekről álmodozott. Egy éve megélte itt őket, amikor Horst Buchholzcal forgatott, és akkor nem csak a városba szeretett bele. Nem számított rá, hogy a visszatérése ilyen lehangoló lesz.